

Kimaradt életrajzok

Ebben a szakaszban a főszovegéből szándékosan kihagyott matematikusok nagyon rövid életrajzát adjuk meg abc-sorrendben.

Arnold, Vlagyimir (1937–2010): orosz matematikus, a Naprendszer matematikai stabilitásának kutatója.

Beltrami, Eugenio (1835–1900): olasz matematikus: a nemeuklideszi geometria első modelljének kidolgozója.

Borel, Émile (1871–1956): francia matematikus, a valós függvénytan egyik megalapítója, a nagy számok első erős törvényének felfedezője.

Briggs, Henry (1561–1639): angol matematikus, a tízes alapú logaritmus kezdeményezője.

Cohen, Paul (1934–2007): amerikai logista, megmutatta, hogy a kontinuum-sejtés független a halmazelmélet alapaxiómáitól.

d’Alembert, Jean (1717–1783): francia matematikus, a Nagy Francia Enciklopédia egyik főszerkesztője. A rezgő húr egyenletét elsőként oldotta meg.

Dedekind, Richard (1831–1916): német matematikus, a valós számok elméletének egyik kidolgozója.

Dehn, Max (1878–1952): német–amerikai matematikus, elsőként oldott meg egy Hilbert-problémát.

de la Vallée-Poussin, Charles (1866–1962): belga matematikus, a nagy prímszámtételt Hadamard-ral egy időben, tőle függetlenül igazolta.

Fibonacci (más néven: Leonardo di Pisa): (kb. 1180–1250) olasz matematikus, a róla elnevezett sorozat kitalálója.

Fischer, Ernst (1875–1956): osztrák–német matematikus. A funkcionál-analízis egyik úttörője.

Fontana, Niccolo (Tartaglia) (kb. 1500–1557): olasz matematikus, a harmadfokú egyenlet megoldóképletének egyik feltalálója.

Fourier, Joseph (1768–1830): francia fizikus és matematikus, a hővezetés egyenletén dolgozva, újra fölfedezi a függvények trigonometrikus sorfejtését, amelyet róla neveznek el.

Fraenkel, Adolf (1891–1965): német–izraeli matematikus, a halmazelmélet Zermelo-féle axiómarendszerének továbbfejlesztője.

Galton, Francis (1822–1911): brit statisztikus, a róla elnevezett szerkezettel szemléltette a centrális határeloszlást.

Gelfond, Alekszandr (1906–1968): orosz matematikus, aki Schneiderrel egyidőben igazolta Hilbert 7. problémáját: triviális esetektől eltekintve algebrai számok irracionális, de algebrai hatványa transzcendens.

Goldbach, Christian (1690–1764): német matematikus, a Goldbach-sejtés megfogalmazója.

Gödel, Kurt (1906–1978): osztrák–amerikai matematikus. Ő mondta ki és bizonyította be, hogy a Hilbert axiomatikus (más néven: formális) programja megvalósíthatatlan.

Gregory, James (1638–1675): skót matematikus, Newton és Leibniz közvetlen előfutára.

Hadamard, Jacques (1865–1963): francia matematikus. A nagy prímszámtételt de la Vallée-Poussain-nel egy időben, de tőle függetlenül igazolta.

Hamilton, Wilhelm Rowan (1805–1865): ír matematikus. A kvaternió felfedezése mellett alapvető szerepet játszott a lineáris algebra és a matematikai fizika kidolgozásában.

Hermite, Charles (1822–1901): francia matematikus, bebizonyította, hogy az e szám transzcendens.

Huygens, Christian (1629–1695): holland fizikus és matematikus, Leibniz magántanára.

Kepler, Johannes (1571–1630): német matematikus és fizikus, a bolygómozgás törvényeinek felfedezője és a kalkulus előfutára.

Klein, Felix (1849–1925): német matematikus, ő vezette be a csoportelméletet a geometriába.

Kolmogorov, Andrej (1903–1987): orosz matematikus, a valószínűség-számítás axiomatikus megalapozója, a Naprendszer matematikai stabilitásának kutatója.

Kopernikusz, Nikolaus (1471–1543): német–lengyel(?) csillagász, a Nap-központú rendszer kidolgozója.

Kronecker, Leopold (1823–1901): algebrista, szenvedélyesen harcolt Cantor halmazelmélete ellen.

Lambert, Johann, H. (1728–1777): svájci matematikus, a nemeuklidészi geometriák előfutára.

Legendre, Adrien-Marie (1752–1833): francia matematikus. Gauss utáni örök második: prímszám-sejtés, a legkisebb négyzetek módszere.

Lindemann, Ferdinand (1852–1939): német matematikus. Fő eredménye, hogy a π transzcendens.

Liouville, Joseph (1809–1882): francia matematikus, elsőként konstruált transzcendens számot.

Ljapunov, Alekszandr (1857–1918): orosz matematikus, a stabilitáselmélet és a valószínűség-számítás úttörője.

Lorenz, Edward (1917–2008): amerikai meteorológus, a káosz egyik felfedezője.

Markov, Andrej (1856–1922): orosz matematikus, a Markov-egyenlőtlenség névadója, a róla elnevezett Markov-lánc modelljének megalkotója.

Moser, Jürgen (1928–1999): német–amerikai matematikus, a Naprendszer matematikai stabilitásának kutatója.

Perelman, Grigorij (1966–): orosz matematikus, elsőként bizonyította be a Poincaré-sejtést, de nem fogadta el az érte járó kitüntetést és pénzt.

Riesz, Frigyes (1880–1956): magyar matematikus, a funkcionálanalízis egyik óriása.

Ruffini, Paolo (1765–1822): olasz orvos, részben igazolta Abel tételét: az ötödfokú egyenletek általában nem oldhatók meg algebrailag.

Saccheri, Gerolamo (1667–1733): olasz matematikus, a nemeuklidészi geometriák előfutára.

Schneider, Theodor (1911–1988): német matematikus, aki Gelfonddal egy időben igazolta Hilbert 7. problémáját: triviális esetektől eltekintve algebrai számok irracionális, de algebrai hatványa transzcendens.

Stirling, James (1692–1770): angol matematikus, de Moivre-ral együtt fedezte föl az $n!$ róla elnevezett közelítő képletét.

Taylor, Brook (1685–1731): angol matematikus, róla nevezték el azt a képletet, amely a hatványsort egy pontban vett deriváltjai segítségével adja meg.

Toricelli, Evangelista (1608–1647): itáliai matematikus és fizikus, a kalculus előfutára és a barométer feltalálója.

Wallis, John (1616–1703): angol matematikus. Newton előfutára.

Wantzel, Pierre (1814–1848): francia matematikus, pontosította Gauss sokszög-szerkesztési tételét.

Zermelo, Ernst (1871–1956): német matematikus. Megadta a halmazelmélet első axiómarendszerét, és igazolta az első játékelméleti tételt.